

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Свищов, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЩОВ в публично заседание на единадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светослав Ив. И.ов

при участието на секретаря Татяна Ст. Тотева
като разгледа докладваното от Светослав Ив. И.ов Гражданско дело №
20224150100281 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 235 и сл. ГПК.

Образувано е по редовна и допустима **искова молба** на „Й“ ЕАД (правоприемник на „Т“ ЕАД), ЕИК: *, гр. **, срещу **С. В. С.**, ЕГН: *****, гр. ***; с която са съединени няколко иска, с които се от ищцовото дружество иска да бъде установено от съда по отношение ответницата, че последната му дължи следните суми:

Първият иск е с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 135.11 лв. относно неплатени ежемесечни такси за мобилни услуги за периода от 20.10.2019 г. до 19.11.2019 г., от която сума 40.52 лв. – представляваща вземане от Допълнително споразумение (анекс) от 23.11.2018 г. за мобилен номер - за отчетния период от 20.11.2019 г. до 19.11.2019 г., от която 25.69 лв. – за абонаментна такса, 8.99 лв. – за ползване на устройство (лизингова вноска), 5.84 лв. – за потребление извън месечния период; 54.90 лв. – представляваща вземане от Договор за мобилни услуги от 24.10.2019 г. за мобилен номер -- за отчетния период от 20.1.2019 г. до 19.2019 г., от която 28.76 лв. – за месечен абонамент и 26.14 лв. – за потребление извън месечния пакет; 39.69 лв. – представляваща вземане от Договор за мобилни услуги (анекс) от 24.10.2019 г. за мобилен номер --- за отчетния период от 20.10.2019 г. до 19.11.2019 г., от която 11.18 лв. – за месечен абонамент и 28.51 лв. – за потребление извън месечния абонамент; ведно със законната лихва върху всичките тези суми от 10.12.2021 г. до окончателното им изплащане.

Вторият иск е с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 345, ал. 1 ТЗ, чл. 232, ал. 2, пр. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД за сумата от 107.88 лв. относно неплатени лизингови вноски, ведно със законната лихва върху всичките тези

суми от 10.12.2021 г. до окончателното им изплащане.

Третият иск е с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 92, ал. 1, във вр. с чл. 88, ал. 1, изр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 310.46 лв. относно неустойки за предсрочно прекратени абонатни договори, както следва: 92.46 лв. – за абонаментен план „Тотал+“ 36.99 лв. с ДДС за мобилен номер ----, представляваща сбор от вземане за неустойка в трикратен размер на цената на месечния абонамент без ДДС от 30.82 лв. и вземане за неустойка в размер 138.08 лв., явяваща се разликата между, от една страна, стандартната цена на устройство в брой и без абонамент към момента на сключване на договора и, от друга страна, заплатената за него промоционална цена при предоставянето му на лизинг, съгласно оставащия срок на договора; 39.96 лв. – за абонаментен план „Тотал+“ 15.99 лв. с ДДС за мобилен номер -----, представляваща неустойка в трикратен размер на цената на месечния абонамент без ДДС от 13.32 лв. без ДДС; 39.96 лв. – за абонаментен план „Тотал+“ 15.99 лв. с ДДС за мобилен номер -----, представляваща неустойка в трикратен размер на цената на месечния абонамент без ДДС от 13.32 лв.; ведно със законната лихва върху всичките тези суми от 10.12.2021 г. до окончателното им изплащане.

В исковата молба (ИМ), в т. ч. и в уточняваща молба, след като ИМ е била оставена без движение, се твърди от фактическа страна следното:

Между „Т“ ЕАД, чийто правопреемник е „Й“ ЕАД, като доставчик на телекомуникационни услуги, и С. В. С., като абонат на същ. услуги, били постигнали съглашения за предоставяне на мобилни услуги срещу възнаграждение, както следва:

На 11.01.2018 г. страните постигнали съгласие, обективизирано в Договор за мобилни услуги за мобилен номер ----, клиентски (абонатен) номер -, което било изменено с Допълнителни споразумения от 03.07.2018 г. и 23.11.2018 г. Уговорено било абонатът да заплаща ежемесечна такса съответно от 30,99 лв. и 36.99 лв. (с ДДС) за срок от 24 месеца, т. е. крайният срок е бил до 23.11.2020 г., за услуга „Тотал“.

На 23.11.2018 г. страните се уговорили, че доставчикът ще предостави ползването на мобилно устройство „HUAWEI Y7 Prime 2018 Dial Black“ срещу възнаграждение, платимо на 23 месечни лизингови вноски от по 8.99 лв., т. е. общо 206.77 лв., с възможност абонатът да придобие собствеността на устройството срещу допълнителна вноска от 8.99 лв. (чл. 1, ал. 2 от договора). При това като крайна цена абонатът следвало да плати на доставчика сумата 215.76 лв., докато цената на мобилното устройство била 549.90 лв. без абонамент. От тук се прави извод, че ответницата била получила отстъпка от доставчика в размер на 334.14 лв.

На 24.10.2019 г. абонатът и доставчикът постигнали ново съгласие за предоставяне на мобилни услуги по абонаментна програма „Тотал+“ на мобилен номер ---, клиентски (абонатен) номер № --, срещу ежемесечна такса от 15.99 лв. (с ДДС) за срок от 12 месеца, т. е. крайният срок е бил до 24.10.2020 г.

Тъй като С. В. С. е била регистрирана с един абонатен (клиентски номер) № -, „Т“ ЕАД („Й“ ЕАД) издавало обща фактура за всички дължими от нея вземания: Фактура № 7296798478/20.11.2019 г. за общата сума от 151.67 лв. (с ДДС), от която:

(1) за мобилен номер -- – обща сума в размер от 44.68 лв. (без ДДС), от която: 30.82 лв. (без ДДС) за абонаментен план „Тотал+“ 36.99 лв. (с ДДС), 8.99 лв. за 12. от 23. вноски за лизинг; 4.87 лв. за допълнителни услуги, извън месечния абонамент: 0.87 лв. за разговори с номера - и 4 лв. за СМС;

(2) за мобилен номер -- – обща сума в размер на 36.51 лв. (без ДДС), от която: 24.92 лв. (без ДДС) за абонаментен план „Тотал+“ и 11.59 лв. за СМС (възлизащи на цена от 23.76 лв., от която обаче е сторнирана отстъпка в размер на 12.17 лв.);

(3) за мобилен номер --- – обща сума в размер на 46.70 лв. (без ДДС), от която: 24.92 лв. (без ДДС) за абонаментен план „Тотал+“ и 21.78 лв. за СМС.

Ищцовото дружество отстоява, че по-късно с кредитно известие е направило сторниране на общата сума от 16.56 лв. от сумата по Фактура № 7296798478/20.11.2019 г., при което от тази фактура се претендира вземане размер на 135.11 лв.

Отстоява се от ищцовото дружество, че с Фактура № 7298110086/20.12.2019 г. „Т“ ЕАД („Й“ ЕАД), от една страна, е направило въпросното сторниране по Фактура № 7296798478/20.11.2019 г., както следва: (1) за мобилен номер - е сторнирана сумата от 9.42 лв. (без ДДС); (2) за мобилен номер -- е сторнирана сумата от 3.43 лв. (без ДДС); (3) за мобилния номер --- е сторнирана сумата от 0.95 лв.

Така цялата сторнирана сума била 13.80 лв. (без ДДС). При това общата дължима сума по първата фактура била преизчислена от дружеството в размер на 135.11 лв., в който и размер се претендира.

От друга страна, с фактурата от 20.12.2019 г. ищцовото дружество изтъква, че на ответницата са начислени и допълнителни суми, както следва: (1) 107.88 лв. за незаплатени единадесет лизингови вноски от по 8.99 лв. и една допълнителна сума от 8.99 лв., която се дължи при невръщане на лизингованата вещ; и (2) 310.46 лв. за незаплатени неустойки, от които: (а) за абонаментен номер ** – сумата от 92.46 лв. за неустойка в трикратен размер на цената на месечния абонамент без ДДС от 30.82 лв.; и 138.08 лв. – за същия абонаментен план към същия мобилен номер, представящата разликата между, от една страна, стандартната цена на устройство в брой и без абонамент към момента на сключване на договора и, от друга страна, заплатената за него промоционална цена при предоставянето му на лизинг съгласно оставащия срок на договора; (б) за мобилен номер *** – сумата от 39.96 лв., представляваща неустойка в трикратен размер на цената на месечния абонамент без ДДС от 13.32 лв. без ДДС; (в) за мобилен номер **** – сумата от 39.96 лв., представляваща неустойка в трикратен размер на цената на месечния абонамент без ДДС от 13.32 лв. без ДДС.

От правна страна ищцовото дружество релевира следните доводи:

От процесните Договор за доставка на мобилни услуги от 11.01.2018 г., Допълнителни споразумения от 03.07.2018 г. и от 23.11.2018 г., Договор за мобилни услуги от 23.11.2019 г. между „Т“ ЕАД („Й“ ЕАД) като доставчик и С. С. като получател на мобилни услуги следвало, че ищцата била получателката на мобилните услуги и дължала на доставчика цената за неплатени месечни абонаментни такси в общ размер на 135.11 лв. за мобилни номера: -, --, ---, за периода от 20.10.2019 г. до 19.11.2019 г. (вземанията са подробно описани по пера по-горе).

С оглед на изложеното моли съдът да приеме за установено, че ответницата дължи на ищцовото дружество сумата от 135.11 лв. на основание чл. 79 ЗЗД.

По силата на сключения Договор за лизинг от 23.11.2018 г. между „Т“ ЕАД („Й“ ЕАД) като лизингодател и С. С. като лизингополучател, макар и да бил длъжен, лизингополучателят не бил изплатил единадесет остатъчни месечни вноски от по 8.99 лв. за лизингованата вещ – „HUAWEI Y7 Prime 2018 Dial Black“, нито пък върнала лизингованата вещ, при което дължала не само остатъчните вноски, но и допълнително обезщетение в размер на 8.99 лв. – чл. 2, ал. 1 от Договора за лизинг от 23.11.2018 г. Съгласно чл. 3, ал. 2 от лизинговия договор изискуемостта на всяка вноска настъпвала на ежемесечно на двадесето число от съотв. месец с оглед на уговореното в индивидуалния договор между страните от 11.01.2018 г. Неизпълнението обаче от страна на абоната да заплати дължимите вноски довело до предсрочно прекратяване по вина на потребителя на абонамента му, тъй като по силата на чл. 19б от ОУ доставчикът имал право при неплащане на кое да е задължение на потребителя да развали едностранно кой да е от договорите помежду им.

С оглед на изложеното се претендира от Свищовският районен съд (СвРС) да установи, че ответницата дължи на ищцовото дружество сумата от 107.88 лв., представляваща неплатени единадесет лизингови вноски от по 8.99 лв. и допълнителна сума от 8.99 лв. за придобиване на лизингованата вещ на остатъчна цена.

Съгласно чл. 26 от общите условия (ОУ) на „Т“ ЕАД („Й“ ЕАД) към процесните договори плащането на ползваните услуги се извършвало въз основа на фактура, която се издава ежемесечно на името на потребителя, а вземането става изискуемо на двадесето число от съотв. месец, съгласно уговорено в Договор за мобилни услуги от 11.01.2018 г. и Договор за мобилни услуги от 24.10.2019 г. между „Т“ ЕАД и С. С.; длъжникът обаче изпадал в забава с изтичането на осемнадесет дневен срок от датата на падежа – чл. 27 от ОУ. Съгласно чл. 11 от двата договора за мобилни услуги при прекратяване на договорите по вина (неизпълнение) на потребителя, последният дължал на дружеството: (а) неустойка в размер на всички стандартни месечни вноски за периода от прекратяване на договора до изтичане на уговорения срок, като сумата не можела да надвишава трикратния месечен размер на съотв. абонамент (без ДДС); (б) разликата между, от една страна, стандартната цена на устройство за ползване на мобилни услуги в брой и без абонамент към момента на сключване на договора и, от друга страна, заплатената за него промоционална цена при предоставянето му на лизинг съгласно оставащия срок на договора.

С оглед на изложеното се претендира от съда да установи, че ответницата дължи на ищцовото дружество общата сума от 310.46 лв. за неустойки, описани подробно по-горе.

В отговора на исковата молба (ОИМ) и в отговора на уточнената ИМ ответницата заявява, че процесната искова молба била недопустима, тъй като, от една страна, нямало пълен идентитет между претенциите, заявени в заявлението по чл. 410 ГПК, и исковата молба по чл. 422 ГПК, понеже съществувало разминаване между посочената в ИМ цена на иска и сумата, за която била издаден заповедта по чл. 410 ГПК. От друга страна, не било ясно как са сформирани претенциите на ищцовото дружество от приложените по

делото фактури. С допълнителен отговор ответница оспорва както допустимостта, така и основателността на исквете. В частност прави възражение, че вземанията, предмет на делото, имали характера на периодични плащания и поради това били погасени по давност на основание чл. 111, б. „в“ ЗЗД. В условията на евентуалност се заявява по същество, че се оспорват реалното доставяне на допълнителни услуги от доставчика на абоната и приложените по делото фактури, които не били подписани нито от ищцовото дружество, нито от ответницата. Възразява се срещу исканията за неустойка, поради това че доставчикът не бил развалил договора надлежно по чл. 87 ЗЗД, за да претендира неустойка за разваляне по 92 ЗЗД; алтернативно се твърди, че неустоечните клаузи били нищожни като противни на морала. Моли СвРС да отхвърли исквете като неоснователни и недоказани.

След като взе предвид събраните по делото доказателства, посредством предвидените в закона доказателствени средства, и обсъди исканията, доводите, възраженията и оплакванията на страните, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, Свищовският районен съд намира за установено от фактическа и правна страна следното:

ПО ФАКТИТЕ:

От приложения по делото Договор от 11.01.2018 година се установява, че на посочената дата между страните е сключен Договор за мобилни услуги за мобилен номер (*, клиентски (абонатен) номер **, който бил изменен с Допълнителни споразумения от 03.07.2018 г. и 23.11.2018 г. Уговорено било абонатът да заплаща ежемесечна такса от 30.99 лв. (с ДДС) за срок от 24 месеца, т. е. крайният срок е бил до 23.11.2020 г., за услуга „Тотал“. Със споразумението от 23.11.2018 г. абонаментният план е променен на Тотал 36.99 със стандартен месечен абонамент 36.99 лв. По делото е приложено и Заявление за пренасяне на номер в мрежата на „Теленор“ от 11.01.2018 г. В т. 11 от договора страните са уговорили, че в случай на предсрочното му прекратяване по вина или инициатива на потребителя или при нарушение на задълженията му по него, потребителят дължи за всяка СИМ карта, по отношение на която е налице прекратяване, неустойка в размер на стандартните месечни абонаменти такси от момента на прекратяване до края на договора, а в случаите на предоставено устройство за ползване на услуги – такава част от разликата между сцената на предоставеното устройство без абонамент съгласно последната актуална ценова листа на оператора към момента на прекратяване на договора и заплатената от потребителя цена на устройство в брой или обща лизингова цена по договора за лизинг. По делото е приложена декларация – съгласие от 11.01.2018 година (л. 15 от делото), с която С. С. е декларирала, че е получила подписан от оператора екземпляр от Общите условия (ОУ) и е съгласна с тях.

От приложеното по делото Допълнително споразумение от 03.07.2018 г. към договор за мобилни услуги с предпочетен номер *** се установява, че на посочената дата между страните е сключено допълнително споразумение за срок от 24 месеца с месечен абонаментен план „Тотал 30.99 с допълнителни 10 000 MB“, със стандартен месечен абонамент в размер на 30.99 лв. В т. 3 от раздел IV от споразумението страните са уговорили, че в случай на предсрочното му прекратяване по вина или инициатива на потребителя или при нарушение на задълженията му по него, същият дължи за всяка СИМ

карта, по отношение на която е налице прекратяване, неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаменти такси от момента на прекратяване до края на договора, но не повече от трикратния размер на абонаментните такси, а в случаите на предоставено устройство за ползване на услуги – такава част от разликата между стандартната му цена без абонамент и заплатената от него в брой или обща лизингова цена, каквато съответства на оставащия срок на договора. По делото е приложена декларация – съгласие от 03.07.2018 година (л. 19, гръб), с която С. С. е декларирала, че е получила подписан от оператора екземпляр от Общите условия и е съгласна с тях.

Видно от приложеното по делото Допълнително споразумение от 23.11.2018 г. към договор за мобилни/фиксиращи услуги с предпочетен номер ***, на посочената дата между страните е сключено допълнително споразумение за срок от 24 м. с месечен абонаментен план „Тотал“ 36.99 лв. (с ДДС) с допълнителни 5 000 МВ“, със стандартен месечен абонамент в размер на 36.99 лв. В т. 2 от раздел IV от споразумението страните са уговорили, че в случай на предсрочното му прекратяване по вина или инициатива на потребителя или при нарушение на задълженията му по него, същият дължи за всяка СИМ карта, по отношение на която е налице прекратяване, неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаменти такси от момента на прекратяване до края на договора, но не повече от трикратния размер на абонаментните такси, а в случаите на предоставено устройство за ползване на услуги - такава част от разликата между стандартната му цена на устройството без абонамент и заплатената от него в брой или обща лизингова цена, каквато съответства на оставащия срок на договора. По делото е приложена декларация - съгласие от 23.11.2018 година (л. 24, гръб), с която С. С. е декларирала, че е получила подписан от оператора екземпляр от Общите условия и е съгласна с тях.

Наред с допълнителното споразумение към договора за мобилни (фиксиращи услуги и във връзка с него, страните са сключили и Договор за лизинг от 23.11.2018 година (л. 22, гръб), по силата на който на С. С. е предоставено за временно и възмездно ползване устройство „HUAWEI Y7 Prime 2018 Dial Black“, като същата се е задължила да заплати обща лизингова цена в размер на 206.77 лв. на 23 лизингови вноски по 8.99 лв., като има право да придобие собствеността върху същото при заплащане на допълнителна сума от 8.99 лева. В чл. 4 от договора е посочено, че лизингополучателят декларира и потвърждава, че е получил устройството. В чл. 12 от ОУ към договора за лизинг, които са част от него и са подписани от лизингополучателя, е предвидено, че месечните вноски стават предсрочно изискуеми в случай на прекратяване на договора за мобилни услуги, сключен с лизингополучателя, както и в случай на забава в плащане на дължими съгласно този договор плащания.

Видно от приложения по делото Договор от 24.10.2019 г. на посочената дата между страните е сключен Договор за мобилни услуги за срок от 12 месеца с избран абонаментен план „Тотал+“ срещу ежемесечна такса от 15.99 лв. (с ДДС) за предпочетен номер ** и месечен абонамент 15,99 лева за мобилен номер --. В т. 11 от договора страните са уговорили, че в случай на предсрочното му прекратяване по вина или инициатива на потребителя или при нарушение на задълженията му по него, същият дължи за всяка СИМ карта, по отношение на която е налице прекратяване, неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаменти такси от момента на прекратяване до

края на договора, но не повече от трикратния размер на абонаментните такси, а в случаите на предоставено устройство за ползване на услуги – такава част от разликата между стандартната му цена без абонамент и заплатената от него в брой или обща лизингова цена, каквато съответства на оставащия срок на договора. По делото е приложена декларация - съгласие от 24.10.2018 година (л. 3, гръб), с която С. С. е декларирала, че е получила подписан от оператора екземпляр от Общите условия и е съгласна с тях.

По делото са приложени и фактурите, с които са начислени претендираните суми, както и ОУ на „Т“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги (л. 31–34).

От приложеното по делото ч. гр. д. № 880 по описа на СвРС за 2021 г. се установява, че във връзка с подадено Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 13.12.2021 година е издадена Заповед № 448 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК срещу длъжника С. В. С. за сумата в размер на 135.11 лв. (сто тридесет и пет лева и 11 ст.), представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги; 107,88 лв. (сто и седем лева и 88 ст.), представляваща незаплатени лизингови вноски; 310.46 лв. (триста и десет лева и 46 ст.), неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент; ведно със законната лихва върху тези суми от подаване на заявлението в съда – 10.12.2021г. до окончателното изплащане на задължението, както и сумата 25,00 лв. (двадесет и пет лева и 00ст.) – държавна такса и 180,00 лева (сто и осемдесет лева и 00ст.) – адвокатско възнаграждение. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника на 12.01.2022 г., като в законоустановения срок е подал възражение по реда на 414 ГПК, поради което и на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК на заявителя е указано, че може да предяви иск за вземането си.

По въпрос № 1:

Установи се от заключението на съдебно-счетоводна експертиза (ССЧЕ), че съгласно издадената и незаплатената фактура № 7296798478/20.11.2019г. за периода 20.10.2019–19.11.2019 г. и фактура – кредитно известие № 7298110086/20.12.2019г. за периода 20.11.2019–19.12.2019 г. начислените дължими суми за мобилни услуги сключените процесии договори по мобилни номера са както следва:

- а) за мобилен № (* – 31.52 лв.;
- б) за мобилен № ** – 54.90 лв.;
- в) за мобилен № *** – 39.70 лв.;

или всичко в общ в размер на 126.12 лв. – за месечни такси за потребление на мобилни услуги.

По въпрос № 2:

Вещото лице (ВЛ) е дало заключение, че съгласно погасителен план и фактура № 7296798478/20.11.2019 г. за предоставено мобилно устройство HUAWEI Y7 Prime 2018 Dual Black към мобилен № ***, дължимата погасителна лизингова вноска е № 12, с падеж 23.10.2019 г. била в размер на 8.99 лв. Дължимите лизингови вноски от № 13 с падеж 23.11.2019 г. до № 21, вкл., с падеж на 23.10.2020 г. били 12 бр. х 8.99 лв., или всичко на общата

стойност от 107.88 лв. Всички те били включени като задължени в кредитно изв. № 7298110086/20.12.2019 г. Прочее общо задължение за неплатени лизингови вноски било 116.87 лв., от които по фактура № 7296798478/20.11.2019 г. – 8.99 лв., а по кредитно известие № 7298110086/20.12.2019 г. – 107.88 лв., като само последното вземане е предмет на делото.

По въпрос № 3:

ВЛ е установило, че претендираните в ИМ неустойки са изчислени съгласно процесните договори. За мобилните номера сумата била определена като трикратен размер на стандартния абонаментен план за всеки мобилен номер, без ДДС:

- а) за мобилен № * – 92.46 лв. (30.82 лв. х 3 м.);
- б) за мобилен № ** – 39.96 лв. (13.32 лв. х 3 м.);
- в) за мобилен № *** – 39.96 лв. (13.32 лв. х 3 м.);

г) за мобилно устройство HUAWEI Y7 Prime 2018 Dual Black към мобилен № *, според ВЛ, дължимата сума била 334.14 лв., представляваща такава част от разликата между стандартната цена на устройството (в брой и без абонамент), съгласно действащата към момента на договора ценова листа, и заплатената от потребителя при поредоставянето му цена; докато с ИМ се претендира само сумата от 138.08 лв.

ВЛ е заключило, че *цялата сума, която се дължи за неустойки за била 506.52 лв.*, описано подробно по-горе. Само че предмет на УИ общата сума за неустойки от 310.46 лв., от които 92.46 лв. – за мобилен № (***) 39.96 лв. – за мобилен № ****; 39.96 лв. – за мобилен № *****; и 138.08 лв. – за мобилно устройство HUAWEI Y7 Prime 2018 Dual Black към мобилен № *****.

Прочее ВЛ заключава, че общо задължение ответника към ищцовото дружество възлизало в размер на 749.51 лв., докато предметът на ИМ е общата сума от 553.45 лв. С оглед на изложеното следва да се приеме, че възражението на ответника, че ИМ била недопустима, тъй като има разминаване между претендираните в нея сума и и сумите, за които е била издадена заповед по чл. 410 ГПК, е неоснователно. Действително, разминаване има, но то се дължи на неправилно изчисление претенциите от страна на ищцовото дружество, което налага искът му да бъде отхвърлен в частта, с която претендира по-голяма сума от действителния размер на вземането му, респ. да бъде уважена претенцията му за по-малката сума, която иска, макар и да се установява, че вземането му би могло да бъде и в по-голям размер.

Впрочем всичко това следва ясно и от пояснението на ВЛ в о. с. з., в което Д. не само че поддържа заключението си, но и уточнява, че на стр. 9 от в края на заключението, където е описала задължението в размер на 553.45 лв., че това е сумата, която е посочена в ИМ. На предходната стр. 8 общо задължението – по нейните изчисления – възлизало в размер на 749.51 лева. ВЛ допълва, че не са съвпадали сумите от заключението с претенциите на ищеца. Нейните изчисления били по-големи, която разлика идвала от изчислението на неустойката за мобилното устройство. Заявява, че не й била

предоставена справка от ищеца по делото за точното изчисление на неустойката за мобилното устройство, поради което съм се е водила от клаузите така, както били в процесния договор. Неустойките са три такси и там различие нямало, но специално за мобилното устройство имало различие.

Допусната и приета по делото е съдебно-техническа експертиза (СТЕ), по която ВЛ заключва, че до мобилната мрежа на оператора (в случая ищец по делото) е бил осигурен достъп на ответника по делото за процесния период и за горечитираните мобилни номера. ВЛ е установило, че потребителя (в случая ответник по делото) е могъл да използва предоставените му услуги от оператора (в случая ищец по делото) в процесния времеви период, както и че на база на получената справка от билинг системата на „Й“ ЕАД, а именно фактури и детайлно потребление за периода 20.10.2019 г. – 19.11.2019 г., било открито потребление от страна на ответника по делото – С. В. С. на предоставените от оператора услуги в горечитирания времеви период за горечитираните 3 бр. мобилни номера. ВЛ е посочило, че конкретния обем на въпросното потребление бил детайлно посочен в получената от „Й“ ЕАД и приложена като Приложение № 4 към експертизата справка. В о. с. з. заявява, че са били използвани мобилни услуги чрез процесните номера, както и че поддържа заключението.

ПО ПРАВОТО:

Предявеният иск за установяване вземането на ищцовото дружество към ответника е процесуално допустим, доколкото е предявен в срока, предвиден в чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, от кредитор с оглед подаденото от длъжника възражение. Предмет на установителния иск по чл. 422 ГПК е установяване съществуването на вземането, за което е издадена заповед за изпълнение на посоченото в нея основание. В този смисъл, за да бъде уважен предявеният по делото иск е необходимо в условията на пълно и главно доказване ищецът да установи наличието на валидно облигационно правоотношение между страните по приложените договори за мобилни услуги, допълнителни споразумения към договори за мобилни услуги и договорите за лизинг, че е изправна страна по тях, т. е. че е осигурил достъп на абоната до договорените мобилни услуги, съотв. – че му ги е предоставил, както и че е предоставил ползването на лизинговите вещи, наличието на предпоставките пораждащи начисляването на неустойка по договорите, както и размера на претендираните вземания.

По иска с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

На първо място, настоящият съдебен състав приема, че от събраните по делото доказателства се установява наличието на валидни облигационни правоотношение между страните по делото по сключени между тях Договор за мобилни услуги от 11.01.2018 г. за предпочетен номер *, Допълнително споразумение към договор за мобилни услуги от 03.07.2018 г. за предпочетен номер **; Допълнително споразумение към договор за мобилни услуги от 23.11.2018 г. за предпочетен номер ***; Договор за мобилни услуги от

24.10.2019 г. за предпочетен номер **** и предпочетен номер ***, по които ответникът има качеството абонат и потребител на мобилни услуги по смисъла на § 1, т. 1 и т. 49 от ДР на ЗЕС. Видно от приложените договори и допълнителни споразумения, операторът е предоставил на абоната посочените услуги по тарифен план с месечна абонаментна такса в размер на 20.99 лв., съотв. – 30.99 лв., 36.99 лв. и 15.99 лв., срещу задължението на абоната за заплащането ѝ, ведно с цените на ползваните от него допълнителни услуги, когато те не са включени в съответния тарифен план. В договорите изрично са посочени услугите по избраните абонаментни планове, ценовите условия, съответно задълженията на потребителя и последиците от неизпълнението им. Видно от приложените декларации – съгласие С. С. е декларирала, че е получила подписани екземпляри от ОУ, запозната е със съдържанието им и е съгласна с условията по тях. На следващо място, видно от самите договори за мобилни услуги, респективно – допълнителни споразумения към договори за мобилни услуги, операторът е предоставил на ответника СИМ карти с № № 89359050000722707620, 89359050000725485588, с което е изпълнил задължението си да осигури достъп на последния до своята мобилна мрежа и до договорените далекосъобщителни услуги – чл. 23 б. „б“ от ОУ. Предоставянето на уговорените с договорите мобилни услуги се установява и от приложените фактури, които представляват извлечение от автоматизираната система на оператора за ползваните услуги, и от ССЧЕ. Осигуряването на достъп до мобилната мрежа и до договорените услуги от страна на ищеца, установено чрез СТЕ, е породило насрещното задължението на ответника да заплати дължимите за това месечни такси по тарифните планове, както и цената на допълнително използваните услуги, които не са включени в тях. В този смисъл, независимо дали ответникът реално е използвал предоставените му услуги по сключените договори, съответно – допълнителни споразумения, той дължи на оператора месечните абонаментни такси в размерите, които са уговорени и които са посочени по-горе за използване на предпочетените от него номера, както следва: а) за мобилен № --- за периода от 20.10.2019 година до 19.11.2019 година – 31.52 лв.; а за периода от 20.10.2019 г. до 19.12.2019 г. – б) за мобилен № -- – 54.90 лв. и в) за мобилен № - – 39.70 лв.; или всичко в общ в размер на 126.12 лв. – за месечни такси за потребление на мобилни услуги. Прочее УИ с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД се явява основателен до тази сума, а за разликата над нея до пълния претендиран размер от 135.11 лв. се явява недоказан и неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

По иска с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 345, ал. 1 ТЗ, чл. 232, ал. 2, пр. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД:

На следващо място, от събраните по делото доказателства безспорно се установява наличието на валидно облигационни правоотношение между страните по делото по договор за лизинг от 23.11.2018 година, по силата на които лизингодателят се е задължил да предостави на лизингополучателя за ползване вещь срещу възнаграждение – чл. 342, ал. 1 ТЗ (договор за оперативен лизинг). Видно от съдържанието на самите договори ищцовото дружество е изпълнило задължението си да предостави за ползване на ответника лизинговите вещи – „HUAWEI Y7 Prime 2018 Dial Black“ към

мобилен № -, което обстоятелство е удостоверено с полагането на подпис от С. С. – чл. 4 от договорите. Това, от своя страна, е породило задължението на последната да заплаща дължимото от нея възнаграждение под формата на лизингови вноски в сроковете и размерите, уговорени между страните. В случая по делото ответникът не е ангажирал доказателства нито за връщане на предоставените му устройства, нито за заплащане на лизинговите вноски до края на договорите на падежите, посочени в тях, като към датата на ИМ са настъпили падежите за плащане на всички вноски и по двата договора.

С оглед на изложеното съдът намира, че следва да се приеме за установено на основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 345, ал. 1 ТЗ, чл. 232, ал. 2, пр. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД по отношение на ответника, че същият дължи на ищцовото дружество лизинговите вноски до края на договорите, и то така, както са посочени в ССЧЕ, а именно: по погасителен план и фактура № 7296798478/20.11.2019 г. за предоставено мобилно устройство HUAWEI Y7 Prime 2018 Dual Black към мобилен № --, дължимата погасителна лизингова вноска е № 12, с падеж 23.10.2019 г. са в размер на 8.99 лв.; дължимите лизингови вноски от № 13 с падеж 23.11.2019 г. до № 21, вкл., с падеж на 23.10.2020 г. били 12 бр. х 8.99 лв.; или всичко на общата стойност от 107.88 лв., и то ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на ИМ до окончателно ѝ изплащане.

По иска с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 92, ал. 1, във вр. с чл. 88, ал. 1, изр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

На трето място, В т. 11 от процесните договори за мобилни услуги и т. 2, съответно – т. 3 от раздел IV на допълнителните споразумения към такива договори, страните по делото са уговорили неустойка при предсрочното им прекратяване, поради неизпълнение на задълженията от страна на абоната. Клаузите, които я уреждат, са действителни и валидно обвързват страните по тях, доколкото не противоречат на морала и добрите нрави, и имат компенсаторен характер. Предвидени са да обезщетят вредите на доставчика от неизпълнението на поетите от абоната задължения, като предварително страните са определили размера на същите, който не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни вноски по всеки от договорите (споразуменията). Ограничени до трикратния размер на месечните абонаменти тази неустойка не нарушават принципите на добросъвестността и на забраната за неоснователното обогатяване и съответстват на присъщите за неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. В този смисъл настоящият съдебен състав приема, че уговорените в договорите и допълнителните споразумения неустоечни клаузи не са нищожни и валидно обвързват ответника, съответно – могат да бъдат основание за начисляването на неустойка от страна на оператора, стига обаче да са се осъществили всички елементи от фактическия ѝ състав, очертан по волята на страните. Необходимо условие за възникването на правото на неустойка е прекратяване на договорите за мобилни услуги преди изтичане на първоначално определения срок. Както бе посочено по-горе, съдът приема, че от събраните доказателства безспорно се установява, че ответникът не е платил в срок дължимите от него абонаментни такси и предоставени услуги, за което са издадени съответните фактури. Съгласно чл. 26 и чл. 27 от ОУ плащането по фактурите следва да бъде извършено не по-късно от 18 дни от датата на

издаването им, като неполучаването им не освобождава абоната от задължението му по тях. По делото липсват както твърдения, така и каквито и да е доказателства ответникът да е изпълнил задълженията си за плащане на фактурираните месечни абонаментни такси и използвани от него услуги, което е основание за едностранно прекратяване на договорите и споразуменията от страна на оператора (чл. 196, б. „в“ от ОУ). В случая страните не са уговорили специален ред за прекратяване на облигационната връзка между тях, поради което са приложими общите правила на чл. 87, ал. 1 ЗЗД за срока и формата на извършване на действията. Неизпълнението на договорно задължение по причина, за която длъжникът отговаря, включително неплащането на възникнали задължения през предварително определен срок в договора е основание за развалянето му (чл. 87 ал. 1 ЗЗД). Процесните договори и допълнителни споразумения са сключени в писмена форма, което от своя страна задължава кредитора да извърши изявлението за прекратяването им в същата форма, като преди това даде подходящ срок за изпълнение. По аргумент от разпоредбата на чл. 14, ал. 1 ЗЗД, за да породи действие това едностранно волеизявление на ищеца, то следва да достигне до ответника. По делото нито се твърди, нито се доказва ищецът да е отправил нарочно волеизявление за прекратяване на процесните договори и допълнителни споразумения преди изтичане на срока им, за което абонатът да е уведомен, нито пък да му е представлявал подходящ срок за изпълнение на задълженията на абоната. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че по делото не се установява предсрочно прекратяване на договорите за мобилни услуги и допълнителните споразумение към договори за мобилни услуги, поради което в ползва на ищцовото дружество не е възникнало претендираното вземане за неустойка, равняваща се на сбора на три месечни абонаментни такси без ДДС, за всеки избран от абоната тарифен план, а именно: а) за мобилен № --- – 92.46 лв. (30.82 лв. x 3 м.); б) за мобилен № - – 39.96 лв. (13.32 лв. x 3 м.); в) за мобилен № --- 39.96 лв. (13.32 лв. x 3 м.); или всичко в общ размер от 172.38 лв.

В т. 11 от договора за мобилни услуги от 11.01.2018 г., съответно в т. 3 от допълнителните споразумение от 03.07.2018 година, съответно т. 2 от допълнителните споразумение 23.11.2018 година, страните по тях са уговорили, че при предсрочното прекратяване на договора поражда и вземане на оператора за неустойка, представляваща такава част от разликата между стандартната цена на предоставеното устройство без абонамент и заплатената от абоната в брой или обща лизингова цена, каквато съответства на оставащия срок на договора за мобилно устройство „HUAWEI Y7 Prime 2018 Dial Black“, което устройство е получено от абоната, при сключване на договора. Както бе посочено по-горе, доколкото от събраните по делото доказателства, не се установява операторът надлежно да е упражнил правото си за едностранно прекратяване на договорите за мобилни услуги, в полза на ищеца не е възникнало вземане за неустойка в размер на дадената на абоната отстъпка от цената на съответното мобилното устройство, съответстваща на оставащия срок на договора, а именно за сумата от 334.14 лв. за мобилно устройство HUAWEI Y7 Prime 2018 Dual Black към мобилен № *, която е претендиран в размер на 138.08 лв.

Така СвРС намира, че УИ на ищцовото дружество срещу ответника с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 345, ал. 1 ТЗ, чл. 232, ал. 2, пр. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД за сумата от 310.46 лв. относно неустойки за предсрочно прекратени абонатни договори и продадено мобилно устройство (от която

172.38 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на Договор за мобилни услуги от 11.01.2018 г., изменен с допълнителни споразумения от 03.07.2018 г. и 23.11.2018 г. за предпочетен номер *, Договор за мобилни услуги от 24.10.2019 година за предпочетени номера (** и ***, а 138.08 лв. – неустойка в размер на дадената на абоната отстъпка от цената на предоставените му мобилни устройства въз основа на Допълнително споразумение от 23.11.2018 г. и Договор за лизинг от 23.11.2018 година), ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на ИМ до окончателното ѝ изплащане, се явява изцяло недоказан и неоснователен.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

При този изход на делото претенцията на ищеца за присъждане на разноски, както в исковото, така и в заповедното производство (т. 12 от ТР №4/18.06.2014г. по тълк. дело № 4/2013г. на ОСГТК, на ВКС) се явява частично основателна. В исковото производство ищецът е доказал извършването на съдебно-деловодни разноски общо в размер на в размер на 1 560 лв., от които в заповедното производство: 25 лв. за държавна такса и 180 лв. за адвокатско възнаграждение, а в исковия процес: 175 лв. за внесена държавна такса, 500 лв. – депозит за ВЛ по назначената ССЧЕ, 500 лв. за депозит за ВЛ по назначената СТЕ, 180 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение. По правилото на чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски съразмерно с уважената част на исковете, което в случая възлиза на 659.57 лв. Ответникът е направил разноски 400 лв. за адвокатски хонорар. Ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски съобразно отхвърлената част на исковете в размер на 230.88 лв. (чл. 78, ал. 3 ГПК).

Мотивиран от гореизложеното, Свищовският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на С. В. С., ЕГН: *****, гр. **, че дължи на „Й“ ЕАД (правоприемник на „Т“ ЕАД), ЕИК: *, гр. **, сумата в размер на **126 (сто двадесет и шест) лева и 12 ст.** лева, представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги по Договор за мобилни услуги от 11.01.2018 г., изменен с допълнителни споразумения за от 03.07.2018 г. и от 23.11.2018 г. за предпочетен номер * за периода от 20.10.2019 година до 19.11.2019 година, по Договор за мобилни услуги от 24.10.2019 г. за предпочетени номера ** и *** за периода от 20.10.2019 г. до 19.12.2019 г.; ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението в съда – 10.12.2021г., до окончателното изплащане на задължението, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК с № 448 от 13.12.2021 г. по ч. гр. д. № 880/2021 г. по описа на Районен съд – гр. Свищов; като **ОТХВЪРЛЯ** така предявения иск за разликата над тази сума до пълния претендиран размер от **135 (сто тридесет и пет) лева и 11 ст.** като **НЕДОКАЗАН** и **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на **С. В. С.**, ЕГН: *****, гр. **, че дължи на „Й“ ЕАД (правоприемник на „Т“ ЕАД), ЕИК: *, гр. **, сумата в размер на **107 (сто и седем) лева и 88 ст.**, представляваща неизпълнено задължение за лизингови вноски по Договор за лизинг от 11.10.2018 година и по Договор за лизинг от 23.11.2018 година; ведно със законната лихва върху тези суми от датата на подаване на заявлението в съда – 10.12.2021г., до окончателното изплащане на задължението, за която сума е издадена Заповед № 448 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 13.12.2021 г. по ч. гр. д. № 880/2021 г. по описа на Районен съд – гр. Свищов.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Й“ ЕАД (правоприемник на „Т“ ЕАД), ЕИК: *, гр. **, срещу **С. В. С.**, ЕГН: *****, гр. **, иск с правно основание чл. 422, ал. 1, във връзка с чл. 79, ал. 1, във връзка с чл. 92, ал. 1 ЗЗД, с който се иска да бъде установено по отношение на **С. В. С.**, че същата дължи на „Й“ ЕАД (правоприемник на „Т“ ЕАД), сумата от сумата от **310 (триста и десет) лева и 46 ст.**, от която **172 (сто седемдесет и два) лева 38 ст.**, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на Договор за мобилни услуги от 11.01.2018 г., изменен с допълнителни споразумения от 03.07.2018 г. и 23.11.2018 г. за предпочетен номер **, Договор за мобилни услуги от 24.10.2019 година за предпочетени номера ** и *, а **138 (сто тридесет и осем) лева и 8 ст.** – неустойка в размер на дадената на абоната отстъпка от цената на предоставените му мобилни устройства въз основа на Допълнително споразумение от 23.11.2018 г. и Договор за лизинг от 23.11.2018 година, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда – 10.12.2021г., до окончателното изплащане на задължението, за която сума е издадена Заповед № 448 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 13.12.2021 г. по ч. гр. д. № 880/2021 г. по описа на Районен съд – гр. Свищов.

ОСЪЖДА С. В. С., ЕГН: *****, гр. **, **ДА ЗАПЛАТИ** на „Й“ ЕАД (правоприемник на „Т“ ЕАД), ЕИК: *, гр. ** сумата в размер на **659 (шестстотин и петдесет и девет) лева и 57 ст.**, представляващи съдебно-деловодни разноски в заповедното производство и исковия процес.

ОСЪЖДА „Й“ ЕАД (правоприемник на „Т“ ЕАД), ЕИК: *, гр. ** **ДА ЗАПЛАТИ** на **С. В. С.**, ЕГН: *****, гр. **, сумата в размер на **230 (двеста и тридесет) лева и 88 ст.**, представляваща направени по делото съдебно-деловодни разноски.

ДА СЕ ВРЪЧИ препис от решението на страните.

Решението подлежи на обжалване пред ВТОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Свищов: _____